

Arrest

nr. 298 241 van 5 december 2023
in de zaak RvV X / XI

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat M. VAN DEN BROECK
Haachtsesteenweg 55
1210 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, op 26 mei 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen van 21 april 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 10 oktober 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 6 november 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. WILLAERT.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. VAN DEN BROECK, die verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché Y. HOLSTERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoekster, die verklaart van Colombiaanse nationaliteit te zijn, komt volgens haar verklaringen op 10 juni 2022 België binnen in het bezit van een paspoort en verzoekt op 15 september 2022 om internationale bescherming. Op 21 april 2023 neemt de adjunct-commissaris voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de adjunct-commissaris) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op 25 april 2023 aan verzoekster aangetekend wordt verzonden en luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U verklaart de Colombiaanse nationaliteit te hebben en geboren te zijn in Santa Marta. In die stad heeft u het grootste deel van uw leven gewoond bij uw moeder. U heeft één jongere broer, maar wegens financiële problemen verloren uw ouders de voogdij over hem en werd hij grootgebracht door een groot tante. Zelf voltooide u de middelbare school en deed u verschillende jobs, o.a. als (straat)verkoopster en kinderverzorgster.

Op 19 juni 2011 werden uw ouders vanuit de buitenkant van uw huis beschoten door twee personen op een moto. Zij behoorden tot een groepering genaamd Los Mellos, die onder het leiderschap van een zekere C(...) stond. Mogelijks viseerden zij uw vader omdat zij hem beschuldigden van betrokkenheid bij een diefstal, verder kon het ook te maken hebben met de moord op een neef en oom van u die, respectievelijk, één en twee jaar daarvoor hadden plaatsgevonden. Uw vader belandde in een coma en stierf vier dagen later; uw moeder raakte op haar beurt gewond maar overleefde het incident. Zelf was u op dat moment niet thuis. Naderhand dienden u en uw moeder constant te verhuizen binnen Santa Marta. Na drie jaar werd er jullie door de overheid een huis geschonken in diezelfde stad. Jullie ontvingen eveneens bijstand op vlak van onderwijs en voeding, alsook financiële steun.

Uw moeder begon een nieuwe relatie met een man genaamd J(...) E(...) P(...). Zo'n jaar na jullie intrek in het huis van de overheid kwam hij bij jullie inwonen. Na verloop van tijd begon hij uw moeder zowel fysiek als mentaal te mishandelen. Eén keer probeerde hij ook u aan te raken in een dronken bui, maar u kon hieraan ontsnappen. Een andere keer duwde hij u toen u uw moeder wilde verdedigen. Hoewel u steeds opkwam voor haar en de confrontatie met J(...) E(...) aanging, verbleef u ook bepaalde periodes bij een tante om niet thuis te moeten zijn. In wezen was hij uit op jullie huis, zodat hij het zou kunnen verkopen en de opbrengst ervan opstrijken, maar daarvoor had hij de handtekening van u en uw moeder nodig, iets waar u niet mee akkoord ging. Omwille hiervan uitte hij bedreigingen naar uw moeder. Daarnaast kwam zij er op een gegeven moment achter dat J(...) E(...)’s twee zonen bij Los Mellos aangesloten waren en uw vader hadden vermoord, hetgeen ook ter sprake kwam in zijn dreigementen naar jullie toe.

U bevond zich op dat ogenblik in de hoofdstad Bogota. U was daar van januari tot en met maart 2021, en u begon er in de prostitutie te werken waarbij u aangezet werd om siliconen (biopolymere) in uw lichaam in te spuiten, iets waar u nog steeds medische klachten van ondervindt. Van maart tot en met juni 2021 verbleef u in Medellin. Ongeveer drie maanden voor uw vertrek uit Colombia keerde u terug naar uw vorige adres in Santa Marta. C(...), die eerder in de gevangenis had gezeten, dook toen bij twee gelegenheden op in de buurt van uw huis. Vanwege J(...) E(...) bedreigingen besloten u en uw moeder dat jullie beiden moesten vertrekken.

Zelf vertrok u op 17 mei 2022. Vanuit Santa Marta reisde u met het vliegtuig via Bogota en Amsterdam naar Zürich in Zwitserland, waar u 's anderendaags aankwam. Uw tickets werden bekostigd door een Zwitserse vriend die u al enkele jaren kende en die u wilde helpen. U werd aangemoedigd door uw moeder om op zijn aanbod in te gaan. Gedurende drie weken verbleef u bij hem in Zwitserland. Op 10 juni 2022 nam u opnieuw het vliegtuig en reisde u via Italië naar België. Diezelfde dag kwam u hier aan. Op 15 september 2022 bood u zich aan bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) en diende u een verzoek om internationale bescherming in.

Na uw vertrek uit Colombia verliet ook uw moeder het huis in Santa Marta op een moment dat J(...) E(...) er niet was. Via de burens hoorde ze dat deze laatste, nadat hij merkte dat de deur afgesloten was, teruggekomen is samen met enkele andere mannen om de deur open te breken en u en uw moeder te zoeken. Uw burens lichtten de politie in maar op het moment dat zij kwamen, waren J(...) E(...) en zijn handlangers reeds weg. Heden verblijft uw moeder bij haar zus, op een boerderij in een buitenwijk van Santa Marta.

In geval van een terugkeer naar Colombia vreest u enerzijds C(...) en zijn groepering, Los Mellos. Anderzijds vreest u J(...) E(...) P(...), de ex-partner van uw moeder.

Ter staving van uw verzoek diende u volgende documenten in: uw paspoort (origineel gezien), uw uittreksel uit het geboorteregister (kopie), krantenartikelen over de moord op uw vader en op uw neef (originelen) en tot slot een certificaat van het parket (origineel) en een ziekenhuisdocument (origineel), beiden over de verklaringen en opname van uw moeder na de aanval op uw vader.

B. Motivering

Na grondige analyse van het geheel van de gegevens in uw administratieve dossier, moet vooreerst worden vastgesteld dat u géén elementen kenbaar hebt gemaakt waaruit eventuele bijzondere procedurele noden kunnen blijken, en dat het Commissariaat-generaal evenmin dergelijke noden in uw hoofde heeft kunnen vaststellen.

Toen er door het CGVS bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud gepeild werd naar uw gezondheid, verklaarde u problemen te hebben aan uw rug en vagina vanwege siliconen die in uw billen werden geïnjecteerd (zie ook infra). U verklaarde ook dat u heel depressief bent doch u heeft daar vooralsnog niet over gesproken met iemand (CGVS p.2-3). Hoewel het CGVS op zich niet betwist of in twijfel trekt dat u met depressieve gevoelens kampt, moet worden opgemerkt dat uw verwijzing hiernaar onvoldoende zwaarwichtig is om te besluiten dat u bijzondere procedurele noden heeft of dat er steunmaatregelen moeten worden genomen. U legde immers doorheen uw asielprocedure geen objectieve documenten of attesten neer ter staving van deze gevoelens, en beweerde (vooralsnog) geen beroep te hebben gedaan op psychologische begeleiding (CGVS p.3). Niettemin werd er u bij aanvang van uw persoonlijk onderhoud wel aangeboden om, naast de gebruikelijke onderbreking, een bijkomende pauze te vragen doch u diende van deze mogelijkheid geen gebruik te maken (CGVS p.3). Na lezing van de notities blijkt overigens dat u prima in staat bleek om in detail te spreken over uw leven in Colombia en uw asielmotieven en om hierover gerichte vragen te beantwoorden, zonder dat u op enig moment vastliep. Het persoonlijk onderhoud verliep in normale omstandigheden, en uit niets blijkt dat uw verklaringen niet zouden kunnen worden beoordeeld op grondigheid of geloofwaardigheid.

Voor het overige gaf u bij Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) geen bijzondere procedurele noden aan die een normale deelname aan de asielprocedure zouden verhinderen toen er u hiernaar gevraagd werd (zie formulier "beoordeling bijzondere procedurele noden").

Bijgevolg werden u er geen specifieke steunmaatregelen verleend, aangezien er in het kader van onderhavige procedure redelijkerwijze kan worden aangenomen dat uw rechten gerespecteerd worden en dat u in de gegeven omstandigheden kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Verder moet worden vastgesteld dat u doorheen uw verklaringen geen gegronde vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie van Genève of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in artikel 48/4, §2, a) of b) van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aannemelijk heeft gemaakt.

U verklaarde in eerste instantie Los Mellos en hun leider C(...) te moeten vrezen. Zij zouden u en uw moeder naar het leven staan omdat jullie weten dat zij de verantwoordelijken zijn voor uw vaders dood (CGVS p.18). U toont dit echter bezwaarlijk aan. Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat uw vader in 2011 werd doodgeschoten, is het zo dat zowel u als uw moeder in de vele jaren die volgden geen bedreigingen kenden van deze groep zelf (CGVS p.24). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie concrete hinder met hen hebben ervaren hoewel jullie, op een paar kortere verblijven van u in andere steden en landen na (zie infra), steeds in Santa Marta zijn blijven wonen (CGVS p.5-6). Ook na uw vertrek kende uw moeder geen problemen meer met Los Mellos hoewel zij zich in de nabijheid van de stad bevindt en de woning van haar zus een vrij voor de hand liggende plaats is (CGVS p.8, p.30; zie ook infra). Het enige dat u aanhaalde is dat uw moeder in de aanloop van uw vertrek C(...) tweemaal heeft opgemerkt in de buurt van jullie huis, zonder meer en zonder dat hij ooit met jullie sprak (CGVS p.17, 25-26). Hieruit blijkt niet dat hij of zijn groepering überhaupt naar jullie op zoek zijn, laat staan dat zij jullie willen vermoorden. Indien dat werkelijk zo was, kan worden verwacht dat zij jullie prompt hadden kunnen opsporen (en niet pas ettelijke jaren na de moord op uw vader) en ook dat zij daadkrachtig zouden handelen.

Er dienen eveneens vraagtekens te worden geplaatst bij hun beweerde drijfveren. Zo beschreef u dat, nadat uw beide ouders in 2011 beschoten werden, uw moeder weliswaar een getuigenis aflegde bij de politie, maar toen de politie jullie vroeg om te gaan aanwijzen wie de schuldige was (en zij jullie daar geld voor aanboden), hebben jullie dat niet gedaan. Gevraagd of jullie nadien nog verklaringen zijn gaan afleggen of meewerkten aan het onderzoek, verklaarde u van niet (CGVS p.22). De conclusie van het politieonderzoek luidde naar eigen zeggen dat "personen van een illegale groepering" een aanslag hadden gepleegd op een arbeider, kennelijk zonder vermelding van concrete personen (CGVS p.23). En los van het feit dat jullie C(...) en Los Mellos nooit verlinkt hebben bij de autoriteiten, verklaarde u dat er ook buurtbewoners getuige waren van de moord op uw vader, en dit in een wijk waar iedereen elkaar kent

(CGVS p.21, p.26). Er moeten met andere woorden veel meer mensen zijn die wisten dat bovenstaande personen hiervoor verantwoordelijk waren, of die dat op zijn minst vermoedden. Waarom de groep het dan specifiek op u en uw moeder zou hebben gemunt en jullie zelfs ettelijke jaren na de feiten nog zou willen viseren, is niet duidelijk.

Hoewel u voorts aangaf dat uw moeders ex-partner, J(...) E(...) P(...), hen zou hebben aangezet om wraak tegen jullie te nemen (CGVS p.18), komt het niet geloofwaardig over dat hij banden zou hebben met Los Mellos. Zo stelde u aanvankelijk dat hij daar nooit over had gesproken met uw moeder, maar uw moeder daar was achter gekomen. Zij zou hem dan gevraagd hebben of dit klopte en hij bevestigde dit (CGVS p.26). Op de vraag hoe uw moeder ontdekt had dat J(...) E(...) bij hen betrokken was, antwoordde u erg bondig dat dat was omdat zijn familie afkomstig was van waar de aanslag (op uw vader) plaatsvond, een plaats waarover u eerder zei dat iedereen elkaar daar kent (CGVS p.26). Daargelaten dat het, louter meegaand in deze redenering, niet aannemelijk is dat zij dan überhaupt een relatie zou beginnen met iemand die mogelijks betrokken kon zijn bij de moord op haar echtgenoot, wil het feit dat J(...) E(...) van daar afkomstig is op zich niet zeggen dat hij daadwerkelijk deel uitmaakt van Los Mellos. Toen het CGVS u wees op dit laatste en u opnieuw vroeg hoe uw moeder ontdekte dat hij daar effectief deel van was, verklaarde u dat zij niet meer met hem wilde samenwonen, waarop hij haar begon te bedreigen en dan zei tegen haar dat zijn zoon gepromoveerd was binnen Los Mellos (CGVS p.27), hetgeen tegenstrijdig is aan uw vorige antwoord. De ene keer zegt u namelijk dat uw moeder zelf ontdekte dat J(...) E(...) bij deze groepering betrokken was en hem hiermee confronteerde, de andere keer zegt u dat zij dit ontdekte toen J(...) E(...) dit ter sprake bracht tegen haar. Een andere merkwaardigheid in dit verband is dat u herhaaldelijk verwees naar zijn zonen doch gevraagd hoe zij heten, moest u het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS p.21, p.27; zie ook CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw verklaringen komen bezwaarlijk doorleefd over. Indien uw moeder jarenlang met deze ex-partner samen was en deze met jullie in hetzelfde huis woonde, kan verwacht dat u zulke zaken weet.

In de mate dat u verder verwijst naar een context van huiselijk geweld met deze man, alsook een conflict met hem omwille van de eigendomsakte van uw moeders woning, merkt het CGVS op dat verschillende vaststellingen ook de geloofwaardigheid daarvan ondermijnen. Ten eerste zijn uw verklaringen over deze situatie niet gelijklopend doorheen de asielprocedure. Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk dat u zich van januari t.e.m. maart 2021 in Bogota bevond en dat u van maart t.e.m. juni 2021 in Medellin was. Dit waren de enige periodes in andere steden en u keerde nadien terug naar Santa Marta (CGVS p.5-6). Bij DVZ verklaarde u daarentegen dat u pas in juni 2021 naar Bogota en vervolgens naar Medellin trok, en dat u in december, voor Kerstmis, terugging naar Santa Marta (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde trouwens ook tijdens dit initiële interview dat uw moeder reeds één dag na uw vertrek uit Colombia ook jullie huis in Santa Marta verliet (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS gaf u echter aan dat zij u pas inlichtte dat ze dit huis ging achterlaten toen u ongeveer 20 dagen in Zwitserland was, en dat zij moest wachten tot wanneer hij (J(...)) E(...) er niet was (CGVS p.17). Dergelijke uiteenlopende verklaringen doen twifelen aan de context van uw aanvaringen met deze persoon en ook aan de concrete aanleiding van uw vertrek. U beschreef immers dat uw problemen met hem steeds plaatsvonden in uw huis in Santa Marta en dat zijn bedreigingen u ertoe aanzetten het land te verlaten (CGVS p.17). Een verdere tegenstrijdigheid die zich stelt, heeft betrekking op de inval in uw huis na jullie beider vertrek: bij DVZ beweerde u dat jullie niet naar de politie konden bellen omdat het dan erger zou worden (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het persoonlijk onderhoud beweerde dat jullie burens naar aanleiding daarvan de politie hadden gebeld, de politie vervolgens ter plekke kwam en u zich wel kan inbeelden dat deze burens bij hen verklaringen moeten hebben afgelegd (CGVS p.29-30).

Ten tweede is het erg onlogisch dat uw moeder tot op heden in Colombia is gebleven. Meegaand in de draad van uw relaas was uw moeder degene die, van jullie beide, veruit de meeste problemen met haar ex-partner diende te trotseren. Dat u, mede omwille van deze problemen, het land diende te verlaten terwijl uw moeder daar nog steeds verblijft, past dan ook niet in de context die u schetst. Jullie hadden immers ook samen uit Colombia kunnen vertrekken en naar een ander (buur)land reizen, zeker met uw vele eerdere reismogelijkheden in het achterhoofd (zie infra). Anderzijds herneemt het CGVS dat uw moeder momenteel nog steeds in de contreien van Santa Marta woont bij haar zus, wat toch een vrij makkelijk te lokaliseren plaats moet zijn voor een ex-partner met wie zij jarenlang samenleefde. Daarbij is jullie vroegere huis nog steeds eigendom van u en uw moeder, wat volgens u een van J(...) E(...)’s voornaamste grieven is tegen uw moeder (CGVS p.5). Dat hij desondanks niets meer van zich liet horen en dat tot op heden, wijst erop dat hij niet naar uw moeder op zoek is (CGVS p.30). Dat hij wel naar haar zou hebben gevraagd bij enkele personen in uw wijk, zoals u plots toevoegde, komt weinig overtuigend

over (CGVS p.30). Meegaand in de door u geschetste context kan worden verwacht dat hij het daar niet zomaar bij zou laten, in casu quod non.

Ten derde moet worden gewezen op uw verschillende reizen voorafgaand aan uw komst naar België. Hierover bevestigd, verklaarde u aanvankelijk dat u in februari 2019 gedurende een maand naar Peru reisde en daarbuiten geen andere reizen ondernam (buiten uw laatste reis naar Europa waarbij u uiteindelijk naar België trok) (CGVS p.11-12). Dit strookt echter niet met de stempels in uw paspoort, waaruit blijkt dat u op 14 december 2021 nogmaals Colombia uit reisde. U hiermee geconfronteerd, beweerde u dat u enkel de maand december opnieuw in Peru doorbracht maar nadien terugkeerde naar Colombia, wat echter geen steek houdt daar de eerstvolgende inreisstempel in uw paspoort pas gedateerd is op 15 februari 2022 (CGVS p.12). Uw reactie op deze laatste vaststelling, namelijk dat u denkt dat u inderdaad drie maanden in Peru gebleven bent en u moeilijk data en dergelijke kunt herinneren omdat u vaak verhuisd bent, kan, kort gezegd, niet overtuigen (CGVS p.12). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u zich wel degelijk herinnert of u één maand, dan wel drie maanden, naar een ander land gereisd bent. Uw voorgaande antwoorden doen vooral vermoeden dat u aanvankelijk van plan was om informatie over uw plaatsen van eerder verblijf achter te houden voor de asielinstanties, waarmee u uw algemene geloofwaardigheid danig op de proef stelt. Dit besluit volgt ook uit het feit dat u later plots aangaf dat u in de zomer van 2019 of 2020 ook al eens gedurende drie maanden in Spanje verbleven bent, naar eigen zeggen met een eerder paspoort dat later van u gestolen werd (CGVS p.13-14). En dit in weerwil van uw eerdere verklaring enkel eenmaal naar Peru te zijn gereisd en daarbuiten geen andere reizen te hebben ondernomen (CGVS p.12). Dit terzijde, meende u dat uw eerdere reizen ontsprongen uit het feit dat u zich bedreigd voelde (CGVS p.12-14), doch ook bij deze bewering moeten de nodige bedenkingen worden geuit. U diende immers nooit een verzoek om internationale bescherming in tijdens uw eerdere periodes in Peru en Spanje – ondanks het gegeven dat u een vriendin had die in de asielprocedure zat in dat laatste land en u hierover informatie en steun kon bieden – en, meer nog, u keerde telkens terug naar Colombia en vestigde zich opnieuw in Santa Marta (CGVS p.5-6, 12-14). Dat u driemaal uw stad en land verliet omwille van bedreigingen maar daar telkens uit eigen initiatief naartoe terugkeerde, raakt kant noch wal en doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden vrees, niet alleen ten aanzien van uw moeders ex-partner maar ook ten aanzien van Los Mellos en hun leider C(...).

Hetzelfde moet worden geconcludeerd uit het feit dat u enerzijds, vooraleer u België binnen reisde, gedurende drie weken in Zwitserland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en u anderzijds na uw aankomst in België nog drie maanden wachtte alvorens hier effectief dergelijk verzoek in te dienen (CGVS p.15-16). Zo reisde u hier binnen op 10 juni 2022 maar verklaarde u zich pas op 15 september 2022 vluchteling bij de DVZ. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans worden verwacht dat hij of zij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer die daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Temeer uit uw verklaringen blijkt dat u via een vriendin in Spanje op de hoogte was van het bestaan van deze procedure (CGVS p.14). Dat u naliel dergelijk verzoek in te dienen, hetzij in Spanje, hetzij in Zwitserland, en u gedurende drie maanden wachtte alvorens dat te doen in België, haalt uw beweerde vrees jegens de eerder vernoemde personen verder onderuit en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid.

Concluderend kan worden gesteld dat u geen actuele noch gegronde vrees voor vervolging aannemelijk maakt ten aanzien van de verantwoordelijken voor de moord op uw vader, die ondertussen ruim 12 jaar geleden heeft plaatsgevonden. U toont evenmin aan dat u bij terugkeer de ex-partner van uw moeder zou moeten vrezen vanwege een interpersoonlijk conflict tussen hem en uw moeder omwille van hun relatie en jullie eigendom. Zijn beweerde linken met de moordenaar(s) van uw vader zijn bovendien niet geloofwaardig gebleken.

Waar u tot slot aanhaalde dat u gedurende uw verblijf van drie maanden in Bogota in de prostitutie heeft gewerkt en gemanipuleerd werd om siliconen in uw lichaam in te spuiten (CGVS p.5, p.30), moet worden opgemerkt dat dit geen aanleiding vormt tot de toekenning van internationale bescherming in uw hoofdte. U noemde dit niet op als reden waarom u Colombia verlaten heeft en puurde hier geen vrees uit in geval van een terugkeer (CGVS p.16-18). Evenmin ziet het CGVS indicaties hiertoe: toen u naar eigen zeggen inzag dat de geïnjecteerde vloeistoffen slecht waren voor uw lichaam, bent u simpelweg vertrokken en u had sindsdien geen contact meer met uw voormalige werkgevers (CGVS p.30). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia opnieuw hinder zou moeten ondervinden met deze personen.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat uw verschillende reizen van en naar Colombia, alsook uw vriendennetwerk ginds (en ook in andere landen), aantonen dat u over een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid beschikt (CGVS p.11-16).

De som van voorgaande vaststellingen maakt dat de status van vluchteling u niet kan worden toegekend, evenmin die van subsidiair beschermde in de zin van artikel 48/4, §2, a) of b) van de Vreemdelingenwet.

De door u neergelegde documenten kunnen niet leiden tot een ander besluit. Uw paspoort bevestigt uw persoonsgegevens en wijst op uw eerdere reizen van en naar Colombia (zie supra). De kopie van uw geboorteuittreksel bevestigt eveneens uw persoonsgegevens en toont uw familieband met uw ouders aan, hetgeen niet wordt betwist door het CGVS. Verder ondersteunen de krantenartikelen, het parketcertificaat en het ziekenhuisdocument uw verklaringen in verband met het schietincident in 2011 waarbij uw vader om het leven kwam en uw moeder verwondingen opliep. U toont met deze stukken echter niet aan dat u en uw moeder verdere, concrete problemen zouden hebben gekend omwille van dit incident in 2011, noch legt u enig documentair bewijs neer dat in die richting wijst. In de mate dat de krantenartikelen verder verwijzen naar de moord op een zekere J(...) P(...) B(...) en zijn vader, respectievelijk in 2010 en 2009, en u verklaart dat het gaat om uw neef en uw oom, moet worden vastgesteld dat hun dichte familieleden op dit moment nog steeds in Santa Marta wonen. U verklaarde dat zij in de onmiddellijke nasleep van de feiten bedreigingen kenden maar de laatste jaren geen problemen meer hebben (CGVS p.18, p.19-20, p.24). Zelf haalde u geen concrete problemen aan omwille van deze oude feiten.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet kan aan een verzoeker ook de subsidiaire beschermingsstatus worden toegekend wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat de veiligheidssituatie in Colombia het afgelopen decennium opmerkelijk verbeterd is. De veiligheidspolitiek die gevoerd werd door president Uribe en voortgezet werd door president Santos heeft zijn vruchten afgeworpen. Colombia werd onder Uribe en Santos een veiliger land. De rebelligroeperingen (FARC-EP en ELN) werden naar de rurale gebieden in de periferie van Colombia verdreven en de paramilitairen werden ontwapend. Op 30 november 2016 werd het vredesakkoord dat werd afgesloten met de FARC-EP geratificeerd door het Colombiaanse congres. Dit vredesbestand had een spectaculaire daling van het geweld gericht tegen burgers tot gevolg gehad. Het aantal burgerslachtoffers bereikte eind 2016 het laagste niveau in 42 jaar en tot op heden wordt er nog steeds vooruitgang geboekt wat betreft de implementatie van dit vredesakkoord.

Ondanks het vredesakkoord en de sterke daling van het geweld bleef het intern gewapend conflict onder president Duque (2018-2022) in bepaalde regio's voortduren. Zo blijkt uit de beschikbare informatie dat de gebieden die voorheen aan het FARC-EP toebehoorden ingepalmd worden door andere groeperingen, zoals het ELN, dissidenten van de FARC-EP, maar ook door de georganiseerde misdaad. Ook de activiteiten van de opvolgers van de paramilitaire groeperingen zouden sinds de ondertekening van het vredesakkoord opnieuw uitgebreid zijn. Sinds 2020 is er een toename in de versnippering van gewapende groeperingen en georganiseerde misdaadgroepen. Hierdoor komt het vaker tot conflicten tussen deze verschillende groepen die meer territoriale controle over strategische gebieden willen. De pandemie heeft deze situatie nog verder versterkt. In augustus 2022 kwam de linkse president Gustavo Petro aan de macht. Hij beloofde sterk in te zetten op de uitvoering van het vredesakkoord en nieuwe vredesonderhandelingen op te starten met alle gewapende groeperingen.

Zowel uit de "UNHCR Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Asylum-Seekers from Colombia" van september 2015, beschikbaar op <https://www.refworld.org/docid/560011fc4.html> als uit de COI Focus Colombia: veiligheidssituatie van 22 september 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_colombia_veiligheidssituatie.20220927.pdf of <https://www.cgvs.be/nl> blijkt echter duidelijk dat het geweldsniveau, de aard van het geweld en de impact van het geweld in Colombia regionaal erg verschillend zijn. Deze sterk regionale verschillen typeren de veiligheidssituatie in Colombia. Uit de beschikbare informatie blijkt dat slechts een beperkt aantal departementen te kampen heeft met een gewapend conflict.

Zo is er sprake van een gewapend conflict tussen de rebelligroeperingen, de opvolgers van de paramilitaire groeperingen en de Colombiaanse autoriteiten dat zich concentreert op het **platteland** in Norte de Santander, Arauca, Antioquia, Cauca, Nariño, Chocó, Putumayo en Valle del Cauca. Het bestaan van een gewapend conflict in deze departementen brengt echter niet automatisch een reëel risico op het lijden van ernstige schade ten gevolge van willekeurig geweld in hoofde van de burgerbevolking met zich mee.

De situatie in deze departementen wordt vaak gekenmerkt door gevechten tussen gewapende groeperingen onderling en confrontaties tussen overheidstroepen en gewapende groeperingen alsook gewelddadige incidenten zoals doelgerichte moorden, bedreigingen, bloedbaden (massacres) en het gebruik van landmijnen. De bevolking wordt hierdoor blootgesteld aan geweld, afpersing, restricties van de bewegingsvrijheid, gedwongen rekrutering, confinement en illegale activiteiten. Het geweld zorgt bovendien voor een groot aantal intern ontheemden.

Er is een toename van zowel territoriale als sociale controle van de niet-statelijke gewapende groeperingen over bepaalde gebieden hetgeen het directe gevolg is van een afwezigheid van de staat in deze delen van het land. Echter, uit de geraadpleegde bronnen blijkt evenzeer dat de toename van controle en het daarmee gepaard gaande geweld, in de vorm van bloedbaden ('massacres'), moorden en aanvallen op sociale leiders en mensenrechtenactivisten, voornamelijk doelgericht is hetgeen geen uitstaans heeft met artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet.

Hoewel een aantal stedelijke gebieden of gemeentelijke hoofdsteden van bovenstaande departementen beïnvloed worden door bovengenoemd geweld, blijkt uit de beschikbare informatie niet dat er in de (groot)steden en overige regio's van Colombia sprake is van een gewapend conflict in de zin van art. 48/4, § 2, c) Vw., met name een situatie waarin de reguliere strijdkrachten van een staat confrontaties aangaan met gewapende groeperingen, of waarin twee of meer gewapende groeperingen onderling strijden. Het geweld aldaar wordt voornamelijk gepleegd in het kader van illegale praktijken en criminele (economische) activiteiten, waaronder interne afrekeningen tussen georganiseerde misdaadgroepen, ontvoeringen, drugshandel en afpersingen. Bovendien blijkt uit de aard en/of de vorm waarin dit crimineel geweld plaatsvindt dat de slachtoffers van dit type geweld gevisieerd worden voor een welbepaalde reden of doel (bv. wraak, losgeld, macht, etc.). Het (crimineel) geweld in Colombia is dan ook in wezen doelgericht, en niet willekeurig van aard.

De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en is gezien hogervermelde vaststellingen en na een grondige analyse van de beschikbare informatie tot de conclusie gekomen dat er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

2.1.1. In een enig middel voert verzoekster de schending aan van de artikelen 2 en 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 1, A, (2) van het Internationaal verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: het Verdrag van Genève), van artikel 1, (2) van het Protocol betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te New York op 31 januari 1967 en goedgekeurd bij wet van 27 februari 1967, van artikel 15, c) van de Richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) (hierna: de richtlijn 2011/95/EU), van de

artikelen 48/3, 48/4, 48/6, §§ 4 en 5, 48/7 en 57/6/62 *juncto* 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het koninklijk besluit van 11 juli 2003), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de motiveringsplicht, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van “de onafhankelijkheidsplicht”, van “de onpartijdigheidsplicht” en van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel wordt als volgt onderbouwd:

“1. Wat betreft de weigeringsgronden opgesomd in de bestreden beslissing wat betreft de erkenning van de vluchtelingenstatus

De hoedanigheid van vluchteling wordt aan verzoekster geweigerd omwille van verschillende redenen. Deze elementen zullen hierna één voor één worden uiteengezet, overlopen en tegengesproken.

a) Met betrekking tot de criminele organisatie Los Mello

Verzoekster verklaarde Los Mello en hun leider C(...) te vrezen.

Het gaat om de criminele groepering die de vader van verzoekster vermoordde. Verwerende partij betwist niet dat verzoeksters vader in 2011 werd doodgeschoten.

Hoewel duidelijk was wie de daders waren, werd er nooit iemand vervolgd. Verzoekster en haar moeder werden wel gehoord door de politie, maar hebben onder druk van de criminele organisatie nooit durven zeggen wie de daders waren.

De moeder van verzoekster woont nog steeds in Santa Maria maar houdt zich extreem gedeisd. Zij blijft binnenshuis en ziet in de buurt van de woning leden van Los Mello. Zij vreest dat zij heel erg in de gaten gehouden wordt door de criminele groep.

De bedreigingen van Los Mello zijn zeer ernstig. De Colombiaanse staat heeft de beveiliging van de familie van verzoekster georganiseerd, door aan het gezin een huis te geven, nadat zij slachtoffer zijn geworden van de criminele groep.

Dit toont aan dat de gezinnen van slachtoffers nadien nog bescherming nodig hebben. De bescherming is omwille van de ex-partner van de moeder van verzoekster nadien weggevalen, waardoor het gezin weer blootgesteld werd aan het bendegeweld.

De moeder van verzoekster ontvangt bedreigingen omdat een man met banden met een criminele organisatie haar duurste bezitting, met name haar huis, wil krijgen. Dit is afpersing. Dit is juist een misdrijf dat zeer veel voorkomt in Colombia.

Op 20.04.2019 verscheen zo bijvoorbeeld in de Colombiaanse krant El Tiempo een artikel met als titel: ‘Aumentaron un 47% las denuncias por extorsión (en Bogota)’ (vrije vertaling: De klachten voor afpersing werden met 47% verhoogd in (in Bogota)) en als ondertitel: ‘Para expertos, este es uno de los delitos con el mayor subregistro. Denunciar es una prioridad’ (vrije vertaling: Voor experts is dit één van de inbreuken die het minst wordt aangegeven. Klacht indienen is een prioriteit).

De bestreden beslissing is niet gemotiveerd op dit punt. Ze dient vernietigd te worden om het relaas van verzoekers af te toetsen op de algemeen beschikbare informatie over afpersing in Colombia.

b) Met betrekking tot de ex-partner van verzoekster

Tenslotte dient erop gewezen te worden dat de ex-partner van verzoekster, de heer J(...) E(...) P(...), banden heeft met Los Mello. Nu hij en verzoeksters moeder, en ook verzoekster, een conflict hebben, is de wrees voor Los Mello des te sterker.

De heer P(...) heeft zelf toegegeven banden te hebben met de criminele groep, nadat de moeder van verzoekster hem daarover heeft ondervraagd. Hij gaf ook aan dat hij hen gevraagd had wraak te nemen. Het is dus met recht en reden dat verzoekster en haar moeder vrezen voor de criminele groepering.

Verzoeksters moeder en in mindere mate ook verzoekster, waren slachtoffer van de heer J(...) E(...), die zeer gewelddadig was. Huishoudelijk geweld komt in Colombia veel voor. Voor veel mannen zijn vrouwen eigendom. En met hen hun eigendom. Dat is het begin van de discussie over de eigendomsakte van de woning van verzoeksters moeder. Gelet op de context in Colombia, is de bedreiging wel degelijk geloofwaardig.

Het rapport van de VN Women over Colombia schrijft onder meer het volgende:

“(…)”

c) Met betrekking tot de reizen van verzoekster

Verzoekster wenst erop te wijzen dat haar moeder ervoor gekozen heeft in Colombia te blijven, ook al verkeert zij daar in gevaar. Zij verblijft ondergedoken bij een zus en kan geen normaal leven leiden. Voor verzoekster zou het ondraaglijk zijn om zo te moeten leven. De keuze van haar moeder om dit te verdragen, kan echter geen argument zijn om te stellen dat verzoekster zelf geen gevaar zou lopen.

Verzoekster stond steeds onder druk en voelde zich steeds bedreigd door de criminele organisatie, die alomtegenwoordig bleek in Colombia. Dit verklaart ook de reizen naar het buitenland van verzoekster. Zij trachtte zich tijdelijk in veiligheid te brengen en zocht overal om een uitweg uit een leven onder constante bedreiging.”

Verzoekster vraagt in hoofdorde haar te erkennen als vluchteling, in ondergeschikte orde haar de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen en in uiterst ondergeschikte orde de bestreden beslissing te vernietigen.

2.1.2. Als bijlage aan het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

De verwerende partij legt op 30 oktober 2023 overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij verwijst naar het rapport “*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*” van augustus 2023 als nieuw element.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid van de Raad

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl.St.* Kamer 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekster daarop.

2.3.2. Ontvankelijkheid van de middelen

2.3.2.1. Luidens artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder “*middel*” wordt begrepen een voldoende duidelijke omschrijving van de door de bestreden beslissing overtreden rechtsregel of rechtsprincipe en van de wijze waarop die rechtsregel of dat rechtsprincipe door de bestreden beslissing wordt geschonden (RvS 22 januari 2010, nr. 199.798). Te dezen voert verzoekster de schending aan van de artikelen 48/6, §§ 4 en 5, 48/7 en 57/6/2 *juncto* 62 van de Vreemdelingenwet, van artikel 1, (2) van het Protocol van 31 januari 1967 betreffende de status van vluchtelingen, van artikel 17, § 2 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003, van “*de onpartijdigheidsplicht*” en van “*de onafhankelijkheidsplicht*”, doch geeft zij niet de minste toelichting over de wijze waarop zij deze artikelen en beginselen geschonden acht. In de mate dat zij de schending aanvoert van “*het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur*”, moet worden opgemerkt dat de Raad geen dergelijk beginsel bekend is en dat zij nalaat hierbij verdere toelichting te geven.

2.3.2.2. Aangaande verzoeksters verwijzing naar artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU wordt opgemerkt dat deze bepaling werd overgenomen in de Vreemdelingenwet. Na de omzetting van een richtlijn kunnen particulieren slechts op dienstige wijze een beroep doen op de bepalingen van de richtlijn indien de nationale omzettingsmaatregelen niet correct of toereikend zijn (HvJ 4 december 1997, C-253/96 tot en met C-258/96, *Kampelmann*, punt 42; zie tevens: HvJ 3 december 1992, C-140/91, C-141/91, C-278/91 en C-279/91, *Suffritti*, punt 13, en RvS 2 april 2003, nr. 117.877). Verzoekster toont dit *in casu* evenwel niet aan. Ze kan derhalve de schending van artikel 15, c) van de richtlijn 2011/95/EU niet op ontvankelijke wijze aanvoeren.

2.3.2.3. In de mate dat verzoekster aanvoert dat de artikelen 2 en 3 van het EVRM worden geschonden, dient te worden vastgesteld dat de bevoegdheid van de adjunct-commissaris in dezen beperkt is tot het onderzoek naar de nood aan internationale bescherming in de zin van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Bovendien houdt de bestreden beslissing op zich geen verwijderingsmaatregel in.

2.3.2.4. Het enig middel is, wat het voorgaande betreft, niet-ontvankelijk.

2.3.3. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoekster de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) zij niet aannemelijk maakt dat zij actueel een gegronde vrees voor vervolging koestert voor de bende Los Mellos en hun leider C., die verantwoordelijk zouden zijn voor de moord op haar vader, noch voor J. E. P., de ex-partner van haar moeder, die banden zou hebben met de moordenaars van haar vader, nu (i) niet blijkt dat C. of Los Mellos effectief op zoek zouden zijn naar verzoekster en haar moeder, laat staan hen zouden willen doden, aangezien verzoekster en haar moeder geen concrete hinder ondervonden of bedreigingen ontvingen na de dood van verzoeksters vader, (ii) het verder niet duidelijk is waarom Los Mellos het specifiek op verzoekster en haar moeder gemunt zouden hebben en hen ettelijke jaren na de feiten nog zouden viseren, aangezien verzoekster en haar moeder hen nooit aanduiden als schuldigen en er ook buurtbewoners getuige waren van de moord op verzoeksters vader, en dit in een wijk waar iedereen elkaar kent, (iii) het niet geloofwaardig wordt geacht dat J. E. P. werkelijk banden zou hebben met Los Mellos, aangezien verzoekster hierover tegenstrijdige en weinig doorleefde verklaringen aflegde, (iv) verschillende tegenstrijdigheden in verzoeksters verklaringen de geloofwaardigheid ondermijnen van de context van huiselijk geweld door J. E. P. en het conflict met deze man omwille van de eigendomsakte van het huis, (v) het erg onlogisch is dat verzoeksters moeder tot op heden in Colombia is gebleven, aangezien zij de meeste problemen met haar ex-partner ondervond, (vi) verzoeksters algemene geloofwaardigheid wordt aangetast doordat zij informatie over eerdere verblijven in Peru en Spanje achterhield voor de asielinstanties en haar bewering dat haar eerdere reizen ontsprongen uit het feit dat zij zich bedreigd voelde niet strookt met de vaststelling dat ze in geen enkel ander land reeds om internationale bescherming verzocht en telkens terugkeerde naar Colombia, en (vii) verzoekster eerder ook in Zwitserland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen en na haar aankomst in België nog drie maanden wachtte alvorens haar verzoek om internationale bescherming in te dienen, omdat (B) het feit dat verzoekster gedurende haar verblijf van drie maanden in Bogotá in de prostitutie heeft gewerkt en gemanipuleerd werd om siliconen in haar lichaam te spuiten geen aanleiding vormt tot de toekenning van internationale bescherming, nu verzoekster dit niet aanhaalde als reden om Colombia te verlaten, hier geen vrees uit puurde in geval van een terugkeer en het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: het CGVS) hiertoe evenmin indicaties ziet, omdat (C) verzoeksters verschillende reizen van en naar Colombia, alsook haar vriendennetwerk ginds (en ook in andere landen) aantonen dat zij over een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid beschikt, omdat (D) de documenten die verzoekster heeft neergelegd niet tot een ander besluit kunnen leiden, en omdat (F) er voor burgers in Colombia actueel geen reëel risico bestaat om slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. Deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoekster er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover zij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen voldaan. Verzoekster maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering haar niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoekster de motieven

van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen wordt niet aangetoond.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoekster verklaart niet terug te kunnen keren naar haar land van herkomst, Colombia, uit vrees voor de criminele groepering Los Mellos en hun leider C., alsook voor J. E. P., de ex-partner van haar moeder. Verzoekster verklaart dat haar vader en moeder op 19 juni 2011 thuis in Santa Marta beschoten werden en dat daarbij haar vader geraakt werd en vier dagen later overleed. De daders van deze aanslag zouden twee leden van Los Mellos geweest zijn. Na deze aanslag zouden verzoekster en haar moeder alles achtergelaten hebben en constant moeten verhuizen zijn binnen Santa Marta. Drie jaar later zou de Colombiaanse overheid aan verzoekster en haar moeder een huis geschonken hebben, alsook financiële steun en bijstand op vlak van onderwijs en voeding gegeven hebben. Verzoekster haar moeder zou nadien een relatie begonnen zijn met J. E. P., die na verloop van tijd verzoekster haar moeder mentaal en fysiek zou beginnen mishandelen zijn. In wezen zou J. E. P. uit geweest zijn op het huis van verzoekster en haar moeder om dit te kunnen verkopen. Toen verzoekster en haar moeder hier niet mee akkoord gingen, zou J. E. P. bedreigingen beginnen uiten zijn. Tevens zou verzoekster haar moeder erachter gekomen zijn dat de zonen van J. E. P. lid zouden zijn van Los Mellos, wat J. E. P. ook gebruikt zou hebben in zijn bedreigingen naar verzoekster en haar moeder toe. Na enige tijd in Bogotá en Medellín verbleven te hebben zou verzoekster teruggekeerd zijn naar Santa Marta, waar haar moeder C. tweemaal zou gezien hebben in de buurt van het huis. Omwille van de bedreigingen van J. E. P. besloten verzoekster en haar moeder uit hun huis te vertrekken. Verzoekster verliet Colombia op 17 mei 2022 en reisde via Zwitserland, waar zij drie weken verbleef, naar België. Na haar vertrek zou haar moeder haar intrek genomen hebben bij haar zus op een boerderij in een buitenwijk van Santa Marta.

De Raad is na lezing van het administratief dossier in navolging van de adjunct-commissaris van oordeel dat verzoekster haar voorgehouden vrees voor C., Los Mellos en J. E. P. niet aannemelijk maakt.

Vooreerst dient te worden vastgesteld dat verzoekster niet aantoont dat Los Mellos en C. haar en haar moeder naar het leven zouden staan omdat zij weten dat deze bende en haar leider verantwoordelijk zijn voor de dood van haar vader. De adjunct-commissaris motiveert dienaangaande in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt:

“Hoewel het CGVS op zich niet betwist dat uw vader in 2011 werd doodgeschoten, is het zo dat zowel u als uw moeder in de vele jaren die volgden geen bedreigingen kenden van deze groep zelf (CGVS p.24). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat jullie concrete hinder met hen hebben ervaren hoewel jullie, op een paar kortere verblijven van u in andere steden en landen na (zie infra), steeds in Santa Marta zijn blijven wonen (CGVS p.5-6). Ook na uw vertrek kende uw moeder geen problemen meer met Los Mellos hoewel zij zich in de nabijheid van de stad bevindt en de woning van haar zus een vrij voor de hand liggende plaats is (CGVS p.8, p.30; zie ook infra). Het enige dat u aanhaalde is dat uw moeder in de aanloop van uw vertrek C(...) tweemaal heeft opgemerkt in de buurt van jullie huis, zonder meer en zonder dat hij ooit met jullie sprak (CGVS p.17, 25-26). Hieruit blijkt niet dat hij of zijn groepering überhaupt naar jullie op zoek zijn, laat staan dat zij jullie willen vermoorden. Indien dat werkelijk zo was, kan worden verwacht dat zij jullie prompt hadden kunnen opsporen (en niet pas ettelijke jaren na de moord op uw vader) en ook dat zij daadkrachtig zouden handelen.

Er dienen eveneens vraagtekens te worden geplaatst bij hun beweerde drijfveren. Zo beschreef u dat, nadat uw beide ouders in 2011 beschoten werden, uw moeder weliswaar een getuigenis aflegde bij de politie, maar toen de politie jullie vroeg om te gaan aanwijzen wie de schuldige was (en zij jullie daar geld voor aanboden), hebben jullie dat niet gedaan. Gevraagd of jullie nadien nog verklaringen zijn gaan afleggen of meewerkten aan het onderzoek, verklaarde u van niet (CGVS p.22). De conclusie van het politieonderzoek luidde naar eigen zeggen dat “personen van een illegale groepering” een aanslag hadden gepleegd op een arbeider, kennelijk zonder vermelding van concrete personen (CGVS p.23). En los van het feit dat jullie C(...) en Los Mellos nooit verlinkt hebben bij de autoriteiten, verklaarde u dat er ook buurtbewoners getuige waren van de moord op uw vader, en dit in een wijk waar iedereen elkaar kent (CGVS p.21, p.26). Er moeten met andere woorden veel meer mensen zijn die wisten dat bovenstaande personen hiervoor verantwoordelijk waren, of die dat op zijn minst vermoedden. Waarom de groep het dan specifiek op u en uw moeder zou hebben gemunt en jullie zelfs ettelijke jaren na de feiten nog zou willen viseren, is niet duidelijk.”

Verzoekster kan niet overtuigen waar zij in haar verzoekschrift aanvoert dat haar moeder zich extreem gedeisd houdt, dat zij *“in de buurt van de woning”* leden van Los Mellos ziet en vreest dat ze heel erg in de gaten wordt gehouden door deze organisatie. De Raad stelt vast dat volgens verzoeksters verklaringen haar moeder intussen verhuisde naar de *finca* van haar zus waar zij, buiten enkele keren dat J. E. P. naar haar gevraagd zou hebben, niet meer verder lastiggevallen werd (administratief dossier (hierna: AD), stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 8 en 30). Waar verzoekster dus betoogt dat haar moeder leden van Los Mellos zag *“in de buurt van de woning”*, doelt zij klaarblijkelijk op het huis verkregen via de overheid en niet op de woning waar haar moeder momenteel verblijft. De Raad wijst er verder op dat verzoekster niet betwist dat de twee keren dat zij en haar moeder C. zagen in de buurt van hun woning, hij hen niet aansprak, en verzoekster en haar moeder zowel voor als na dit incident geen concrete hinder ondervonden en geen bedreigingen ontvingen vanwege Los Mellos, noch vanwege C.

Verzoekster kan verder niet worden bijgetreden waar zij in haar verzoekschrift betoogt dat de door de overheid gegeven bescherming weggefallen zou zijn omwille van J. E. P. en zij en haar moeder daardoor weer aan bendegegeweld blootgesteld zouden worden. Deze bewering, die louter *post factum* is, vindt nergens steun in de verklaringen van verzoekster en wordt door verzoekster op geen enkele manier verder gestaafd. De Raad wijst er bijkomend op dat verzoekster op het CGVS verklaarde dat haar gezin de voormelde overheidsbescherming kreeg omwille van feiten die zich voordeden vóór de aanslag op haar vader en zelfs voordat verzoekster en haar gezin in Santa Marta woonden (AD, stuk 4, ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 24). Door thans in haar verzoekschrift te betogen dat zij en haar moeder een huis kregen van de Colombiaanse staat na slachtoffer geweest te zijn van *“de criminele groep”* – i.e. Los Mellos – wijzigt verzoekster haar verklaringen en bevestigt zij zodoende het onbetrouwbaar karakter ervan.

In navolging van de adjunct-commissaris stelt de Raad vast dat het niet duidelijk is waarom verzoekster en haar moeder specifiek gevisieerd zouden worden door Los Mellos, aangezien zij hen nooit als schuldigen aanduiden, nooit concrete bedreigingen ontvingen van Los Mellos en de aanslag tegen verzoeksters vader reeds twaalf jaar geleden is.

Waar verzoekster aanvoert dat haar moeder bedreigingen ontvangt *“omdat een man met banden met een criminele organisatie haar duurste bezitting, met name haar huis, wil krijgen”* en gewag maakt van afpersing, gaat zij eraan voorbij dat de adjunct-commissaris de vermeende banden tussen J. E. P. en Los Mellos niet geloofwaardig acht. Dit wordt in de bestreden beslissing op goede gronden als volgt toegelicht: *“Zo stelde u aanvankelijk dat hij daar nooit over had gesproken met uw moeder, maar uw moeder daar was achter gekomen. Zij zou hem dan gevraagd hebben of dit klopte en hij bevestigde dit (CGVS p.26). Op de vraag hoe uw moeder ontdekt had dat J(...) E(...) bij hen betrokken was, antwoordde u erg bondig dat dat was omdat zijn familie afkomstig was van waar de aanslag (op uw vader) plaatsvond, een plaats waarover u eerder zei dat iedereen elkaar daar kent (CGVS p.26). Daargelaten dat het, louter meegaand in deze redenering, niet aannemelijk is dat zij dan überhaupt een relatie zou beginnen met iemand die mogelijks betrokken kon zijn bij de moord op haar echtgenoot, wil het feit dat J(...) E(...) van daar afkomstig is op zich niet zeggen dat hij daadwerkelijk deel uitmaakt van Los Mellos. Toen het CGVS u wees op dit laatste en u opnieuw vroeg hoe uw moeder ontdekte dat hij daar effectief deel van was, verklaarde u dat zij niet meer met hem wilde samenwonen, waarop hij haar begon te bedreigen en dan zei tegen haar dat zijn zoon gepromoveerd was binnen Los Mellos (CGVS p.27), hetgeen tegenstrijdig is aan uw vorige antwoord. De ene keer zegt u namelijk dat uw moeder zelf ontdekte dat J(...) E(...) bij deze groepering betrokken was en hem hiermee confronteerde, de andere keer zegt u dat zij dit ontdekte toen J(...) E(...) dit ter sprake bracht tegen haar. Een andere merkwaardigheid in dit verband is dat u herhaaldelijk verwees naar zijn zonen doch gevraagd hoe zij heten, moest u het antwoord telkens schuldig blijven (CGVS p.21, p.27; zie ook CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Uw verklaringen komen bezwaarlijk doorleefd over. Indien uw moeder jarenlang met deze ex-partner samen was en deze met jullie in hetzelfde huis woonde, kan verwacht dat u zulke zaken weet.”*

Door in haar verzoekschrift te herhalen dat J. E. P. banden heeft met Los Mellos, dat hij dit zelf zou hebben toegegeven nadat verzoeksters moeder hem daarover zou hebben ondervraagd en dat hij de bende gevraagd zou hebben wraak te nemen weerlegt noch verklaart verzoekster de vastgestelde tegenstrijdigheden en hiaten in haar verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier en op grond waarvan de adjunct-commissaris met reden besluit dat aan de vermeende banden tussen J. E. P. en Los Mellos geen geloof kan worden gehecht.

Verzoeksters verwijzing naar algemene informatie waaruit zou blijken dat afpersing een misdrijf is dat zeer veel voorkomt in Colombia, alsook haar kritiek dat de bestreden beslissing niet gemotiveerd is op dit punt, zijn niet dienstig. Op basis van het enkele gegeven dat afpersing een veelvoorkomend fenomeen is in Colombia kan niet worden aangenomen dat verzoekster en haar moeder daadwerkelijk worden afgeperst door een criminele bende uit wraak voor het feit dat zij weten dat die bende verantwoordelijk is voor de moord op verzoeksters vader in 2011 en omdat de ex-partner van verzoeksters moeder de bende daartoe zou hebben aangezet. Verzoekster dient dit *in concreto* aannemelijk te maken doch blijft daartoe in gebreke.

Wat betreft de door verzoekster geschetste context van huiselijk geweld door toedoen van J. E. P., alsook een conflict met hem omwille van de eigendomsakte van haar moeders woning, wijst de Raad er vooreerst in navolging van de adjunct-commissaris op dat verzoeksters verklaringen hierover niet gelijklopend zijn doorheen haar asielprocedure, zoals in de bestreden beslissing als volgt wordt toegelicht:

“Op het persoonlijk onderhoud verklaarde u namelijk dat u zich van januari t.e.m. maart 2021 in Bogota bevond en dat u van maart t.e.m. juni 2021 in Medellin was. Dit waren de enige periodes in andere steden en u keerde nadien terug naar Santa Marta (CGVS p.5-6). Bij DVZ verklaarde u daarentegen dat u pas in juni 2021 naar Bogota en vervolgens naar Medellin trok, en dat u in december, voor Kerstmis, terugging naar Santa Marta (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). U verklaarde trouwens ook tijdens dit initiële interview dat uw moeder reeds één dag na uw vertrek uit Colombia ook jullie huis in Santa Marta verliet (zie CGVSvragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5). Ten aanzien van het CGVS gaf u echter aan dat zij u pas inlichtte dat ze dit huis ging achterlaten toen u ongeveer 20 dagen in Zwitserland was, en dat zij moest wachten tot wanneer hij (J(...)) E(...)) er niet was (CGVS p.17). Dergelijke uiteenlopende verklaringen doen twifelen aan de context van uw aanvaringen met deze persoon en ook aan de concrete aanleiding van uw vertrek. U beschreef immers dat uw problemen met hem steeds plaatsvonden in uw huis in Santa Marta en dat zijn bedreigingen u ertoe aanzetten het land te verlaten (CGVS p.17). Een verdere tegenstrijdigheid die zich stelt, heeft betrekking op de inval in uw huis na jullie beider vertrek: bij DVZ beweerde u dat jullie niet naar de politie konden bellen omdat het dan erger zou worden (zie CGVS-vragenlijst, ingevuld op de DVZ, vraag 3.5), terwijl u op het persoonlijk onderhoud beweerde dat jullie burens naar aanleiding daarvan de politie hadden gebeld, de politie vervolgens ter plekke kwam en u zich wel kan inbeelden dat deze burens bij hen verklaringen moeten hebben afgelegd (CGVS p.29-30).”

Verzoekster onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om bovenstaande tegenstrijdigheden in haar verklaringen, die steun vinden in het administratief dossier, en op basis waarvan de adjunct-commissaris terecht besluit dat de geloofwaardigheid van de context van het huiselijk geweld en het conflict omwille van de eigendomsakte van de woning ondermijnd wordt, te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoekster toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe zij evenwel in gebreke blijft.

Verzoekster voegt in haar verzoekschrift *post factum* toe dat, omwille van het feit dat mannen in Colombia vrouwen zouden zien als hun eigendom, en met hen ook hun eigendom, dit het begin van de discussie vormt over de eigendomsakte van het huis. Verzoekster tracht dit te staven door te citeren uit een rapport van UN Women over Colombia, maar blijft in gebreke dit verder *in concreto* toe te lichten. Tevens volstaat het aanhalen van algemene informatie omtrent de situatie van vrouwen in Colombia niet om aan te tonen dat verzoekster in haar land van herkomst werkelijk bedreigd en vervolgd wordt en kan verzoekster, door louter te beweren dat omwille van deze informatie de bedreiging wel degelijk geloofwaardig is, de door de adjunct-commissaris vastgestelde tegenstrijdigheden wat betreft de context van het huiselijk geweld en het conflict omwille van de eigendomsakte niet ontkrachten.

Voorts merkt de Raad op dat, moest J. E. P. werkelijk uit zijn op het huis van verzoekster en haar moeder, het niet aannemelijk is dat verzoeksters moeder momenteel, buiten het feit dat J. E. P. enkele keren naar haar gevraagd zou hebben, met rust wordt gelaten door J. E. P. en zij op een vrij voor de hand liggende plaats, namelijk de *finca* van haar zus, verder kan leven.

De adjunct-commissaris kan tevens worden bijgetreden waar hij met betrekking tot verzoeksters verschillende reizen voorafgaand aan haar komst naar België als volgt motiveert in de bestreden beslissing:

“Hierover bevraagd, verklaarde u aanvankelijk dat u in februari 2019 gedurende een maand naar Peru reisde en daarbuiten geen andere reizen ondernam (buiten uw laatste reis naar Europa waarbij u uiteindelijk naar België trok) (CGVS p.11-12). Dit strookt echter niet met de stempels in uw paspoort, waaruit blijkt dat u op 14 december 2021 nogmaals Colombia uit reisde. U hiermee geconfronteerd,

beweerde u dat u enkel de maand december opnieuw in Peru doorbracht maar nadien terugkeerde naar Colombia, wat echter geen steek houdt daar de eerstvolgende inreisstempel in uw paspoort pas gedateerd is op 15 februari 2022 (CGVS p.12). Uw reactie op deze laatste vaststelling, namelijk dat u denkt dat u inderdaad drie maanden in Peru gebleven bent en u moeilijk data en dergelijke kunt herinneren omdat u vaak verhuisd bent, kan, kort gezegd, niet overtuigen (CGVS p.12). In alle redelijkheid kan worden verwacht dat u zich wel degelijk herinnert of u één maand, dan wel drie maanden, naar een ander land gereisd bent. Uw voorgaande antwoorden doen vooral vermoeden dat u aanvankelijk van plan was om informatie over uw plaatsen van eerder verblijf achter te houden voor de asielinstanties, waarmee u uw algemene geloofwaardigheid danig op de proef stelt. Dit besluit volgt ook uit het feit dat u later plots aangaf dat u in de zomer van 2019 of 2020 ook al eens gedurende drie maanden in Spanje verbleven bent, naar eigen zeggen met een eerder paspoort dat later van u gestolen werd (CGVS p.13-14). En dit in weerwil van uw eerdere verklaring enkel eenmaal naar Peru te zijn gereisd en daarbuiten geen andere reizen te hebben ondernomen (CGVS p.12). Dit terzijde, meende u dat uw eerdere reizen ontsprongen uit het feit dat u zich bedreigd voelde (CGVS p.12-14), doch ook bij deze bewering moeten de nodige bedenkingen worden geuit. U diende immers nooit een verzoek om internationale bescherming in tijdens uw eerdere periodes in Peru en Spanje – ondanks het gegeven dat u een vriendin had die in de asielprocedure zat in dat laatste land en u hierover informatie en steun kon bieden – en, meer nog, u keerde telkens terug naar Colombia en vestigde zich opnieuw in Santa Marta (CGVS p.5-6, 12-14). Dat u driemaal uw stad en land verliet omwille van bedreigingen maar daar telkens uit eigen initiatief naartoe terugkeerde, raakt kant noch wal en doet in ernstige mate afbreuk aan uw voorgehouden vrees, niet alleen ten aanzien van uw moeders ex-partner maar ook ten aanzien van Los Mellos en hun leider C(...).

Hetzelfde moet worden geconcludeerd uit het feit dat u enerzijds, vooraleer u België binnen reisde, gedurende drie weken in Zwitserland verbleef zonder daar een verzoek om internationale bescherming in te dienen, en u anderzijds na uw aankomst in België nog drie maanden wachtte alvorens hier effectief dergelijk verzoek in te dienen (CGVS p.15-16). Zo reisde u hier binnen op 10 juni 2022 maar verklaarde u zich pas op 15 september 2022 vluchteling bij de DVZ. Van iemand die beweert zijn land te zijn ontvlucht vanwege een gegronde vrees voor vervolging kan nochtans worden verwacht dat hij of zij onmiddellijk bij aankomst in Europa of kort daarna, van wanneer die daartoe de kans heeft, een verzoek om internationale bescherming zou indienen. Temeer uit uw verklaringen blijkt dat u via een vriendin in Spanje op de hoogte was van het bestaan van deze procedure (CGVS p.14). Dat u naliel dergelijk verzoek in te dienen, hetzij in Spanje, hetzij in Zwitserland, en u gedurende drie maanden wachtte alvorens dat te doen in België, haalt uw beweerde vrees jegens de eerder vernoemde personen verder onderuit en vormt overeenkomstig artikel 48/6, § 4, d) van de Vreemdelingenwet een bijkomende negatieve indicatie voor uw algehele geloofwaardigheid."

Door in haar verzoekschrift louter te herhalen dat zij steeds onder druk stond en zich steeds bedreigd voelde door de criminele organisatie en te poneren dat ze naar het buitenland ging om zichzelf tijdelijk in veiligheid te brengen, blijft verzoekster in gebreke een sluitende verklaring te bieden voor haar nalaten elders een verzoek om internationale bescherming in te dienen. In navolging van de adjunct-commissaris besluit de Raad dat bovenstaande vaststellingen de geloofwaardigheid van verzoeksters beweerde vrees danig op de proef stellen.

De Raad merkt tot slot op dat verzoekster de volgende pertinente motieven van de bestreden beslissing onverlet laat in haar verzoekschrift:

"Waar u tot slot aanhaalde dat u gedurende uw verblijf van drie maanden in Bogota in de prostitutie heeft gewerkt en gemanipuleerd werd om siliconen in uw lichaam in te spuiten (CGVS p.5, p.30), moet worden opgemerkt dat dit geen aanleiding vormt tot de toekenning van internationale bescherming in uw hoofde. U noemde dit niet op als reden waarom u Colombia verlaten heeft en puurde hier geen vrees uit in geval van een terugkeer (CGVS p.16-18). Evenmin ziet het CGVS indicaties hiertoe: toen u naar eigen zeggen inzag dat de geïnjecteerde vloeistoffen slecht waren voor uw lichaam, bent u simpelweg vertrokken en u had sindsdien geen contact meer met uw voormalige werkgevers (CGVS p.30). Nergens uit uw verklaringen blijkt dat u in Colombia opnieuw hinder zou moeten ondervinden met deze personen.

Ten overvloede kan nog worden aangestipt dat uw verschillende reizen van en naar Colombia, alsook uw vriendennetwerk ginds (en ook in andere landen), aantonen dat u over een grote mate van zelfstandigheid en zelfredzaamheid beschikt (CGVS p.11-16)."

Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn deugdelijk en pertinent en worden, daar zij door verzoekster geheel ongemoeid worden gelaten, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

De documenten die verzoekster ter staving van haar verzoek om internationale bescherming heeft neergelegd kunnen geen verandering brengen in bovenstaande vaststellingen en overwegingen.

Verzoeksters paspoort en geboorteakte kunnen dienen ter staving van haar identiteit en herkomst, die *in casu* niet ter discussie staan. De krantenartikelen, het certificaat van het parket en het ziekenhuisdocument kunnen dienen ter staving van het schietincident gericht tegen verzoeksters moeder en vader, wat niet betwist wordt, maar staven de concrete problemen die verzoekster aanhaalt ter ondersteuning van haar beschermingsaanvraag niet. Wat betreft het krantenartikel over J. P. B., waarvan verzoekster verklaart dat dit haar neef zou zijn, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete problemen aanhaalt omwille van deze feiten (AD, stuk 5, 'Documenten').

Het geheel aan documenten, objectieve landeninformatie en de verklaringen van verzoekster in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Colombia, acht de Raad het geheel aan de voormelde bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoekster niet aannemelijk heeft gemaakt Colombia te hebben verlaten dan wel er niet naar terug te kunnen keren omwille van de door haar voorgehouden problemen met en vrees voor C., Los Mellos en J.E.P. Een onderzoek naar de al dan niet voorhanden zijnde beschermingsmogelijkheden in haar land van herkomst is bijgevolg irrelevant.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoekster geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.5. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.5.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat verzoekster geen concrete elementen aanbrengt waaruit een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat zij dergelijk risico loopt in Colombia.

2.3.5.2. In zoverre verzoekster zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet beroept op dezelfde motieven als deze aangehaald ter staving van haar vrees voor vervolging, kan de Raad volstaan met te verwijzen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd werd dat verzoekster haar voorgehouden problemen met – en vrees voor – C., Los Mellos en J. E. P. niet aannemelijk heeft gemaakt.

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoekster geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoont waaruit blijkt dat zij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing omdat zij specifiek wordt geviséerd.

2.3.5.3. De Raad merkt voorts op dat verzoekster geenszins de analyse in de bestreden beslissing betwist dat er actueel voor burgers in Colombia geen reëel risico bestaat om het slachtoffer te worden van een ernstige bedreiging van hun leven of hun persoon als gevolg van willekeurig geweld in het kader van een binnenlands gewapend conflict in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

Deze analyse, die door de verwerende partij wordt bevestigd in haar aanvullende nota neergelegd op 30 oktober 2023, waarin zij verwijst naar de "*UNHCR International Protection Considerations with Regard to People Fleeing Colombia*" van augustus 2023 als bijkomende informatiebron, vindt steun in de beschikbare landeninformatie en wordt, daar zij door verzoekster niet wordt betwist, door de Raad overgenomen en beschouwd als zijnde hier hernomen.

2.3.5.4. Verzoekster toont gelet op het voormelde niet aan dat in haar hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat zij bij een terugkeer naar hun land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2 van de Vreemdelingenwet.

2.3.6. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoekster niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Ze toont evenmin aan dat ze in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.7. Uit het voorgaande blijkt dat verzoekster niet aannemelijk maakt dat de adjunct-commissaris op basis van een niet-correcte feitenvinding of op kennelijk onredelijke wijze tot de bestreden beslissing is gekomen. Een schending van de materiële motiveringsplicht, in het licht van de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

2.3.8. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoekster op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg ze de mogelijkheid haar asielmotieven uiteen te zetten en haar argumenten kracht bij te zetten, kon ze nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft ze zich laten bijstaan door haar advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het Spaans machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst van verzoekster en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden.

2.3.9. Waar verzoekster “*in uiterst ondergeschikte orde*” vraagt de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2° van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoekster echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont ze aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijf december tweeduizend drieëntwintig door:

S. WILLAERT,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERHEYDEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERHEYDEN

S. WILLAERT